

Matthew Costello en Neil Richards

Geen goede partij

DE FONTEIN

1. Een hook en een slice

Ryan Collins keek toe terwijl zijn vrienden uit de grote gehuurde Ford Galaxy stapten.

Hij had zich uit veiligheidsoverwegingen ingehouden tijdens de verschillende rondjes drank – iemand moest kunnen rijden als dit vrijgezellenfeest zou eindigen zoals ze hadden gepland.

Maar de anderen?

Josh Andrews, de aanstaande bruidegom, probeerde nog steeds de schunnige grap te begrijpen die Marcus Cotter – zijn getuige – had verteld over een verkeerde kamer tijdens een huwelijksreis.

Gary Quinn, die normaal gesproken broodnuchter was, zag eruit alsof hij dringend een warme douche nodig had.

Misschien een beetje onvast op de benen voor dit kleine avontuur...

Ryan had ver weg geparkeerd van de hoge beveiligingslampen die de parkeerplaats van de Cherringham Golf Club verlichtten. Desondanks vermoedde hij dat ze misschien door een of andere verborgen camera zouden worden opgepikt.

Maar een vrijgezellenfeestgrap was een vrijgezellenfeestgrap.

En hoewel Ryan zijn twijfels had – zeker over deze locatie – had hij uiteindelijk moeten toegeven dat het een geweldige grap was.

En tot nu toe had Josh nog niet door dat het feest zou eindigen met wat elke bruidegom verdient.

Het mikpunt zijn van een verdomd goede grap.

Marcus legde een hand op Josh' schouder terwijl Ryan naar

hen toe liep en op het knopje van de elektronische sleutel drukte om de huurauto op slot te doen.

De getuige haalde diep adem, alsof hij zo de nevel van de vele pinten en shotjes die hij de hele avond had gedronken zou kunnen verdrijven. Maar het hielp niet om zijn gelispel te verminderen.

‘Luister goed, Joshie, ouwe jongen. Dit is wat je moet doen...’

Josh knikte en luisterde alsof hij op het punt stond informatie te krijgen die zijn leven zou veranderen.

‘Je weet wel, die lieve Lauren met wie je gaat trouwen, dit is toch de club van haar vader?’ Marcus knikte verwoed terwijl hij sprak.

Josh keek om zich heen alsof hij aan het uitzoeken was waar ze waren terechtgekomen. Ryan wist dat hij nogal stil was; altijd een beetje een eenling, de beeldhouwer, zo serieus over zijn werk.

Ze vormden, vond hij, een onwaarschijnlijk kwartet.

Maar ze waren allemaal goede vrienden geworden, dankzij twee onstuimige jaren waarin ze samen een huis in Brixton deelden.

Ze waren toen net afgestudeerd. Jong en vrij. En nu was Josh de eerste die in het huwelijksbootje stapte.

Misschien ben ik de volgende, dacht Ryan. *Als ik niet oppas...*

Marcus wachtte af, alsof het van levensbelang was dat Josh het eens was met de informatie die zojuist was verstrekt.

‘Oké. Haar vader.’ Josh schudde zijn hoofd. ‘Die opgeblazen klootzak...’

Marcus sloeg Josh weer op de schouder. ‘Kom op zeg. Hij wordt je schoonvader.’ Toen lachte Marcus. ‘En hij is rijk, geluksvogel.’

Ryan had de kofferbak opengemaakt en een tas met golfclubs tevoorschijn gehaald. Het was zijn eigen set; hij kwam niet vaak op de golfbaan, maar die ene tas met clubs was alles wat ze nodig hadden.

Ze waren niet van plan om alle achttien holes te doen.

Ryan haakte zijn arm in de schouderriem van de tas.

‘Dus,’ vervolgde Marcus.

Ryan begreep hoe deze man zo'n succesvolle fondsbeheerder bij zijn bedrijf was geworden. Zelfs ladderzat had hij nog een vlotte babbel.

'We spelen maar één hole, de...' Marcus keek om zich heen alsof hij even de draad kwijt was.

'De achtste hole,' zei Gary Quinn, eveneens slissend.

God, hoe gaat Gary in godsnaam de bal slaan? Hij zal er twee zien!

'Oké. Slechts één hole, Joshie. Op de baan van je toekomstige schoonvader. Hij is toch de clubcaptain?'

Josh knikte. Als hij zich al realiseerde dat ze meer voor hem in petto hadden dan één hole golf liet hij dat niet merken.

'Kijk daar...' zei Marcus terwijl hij Josh nog dichterbij trok. 'Gary en ik hebben een verkenningstocht gedaan. Kijk, dat is de eerste hole daar... en daarnaast ligt wat ze "de gevreesde achtste" noemen.'

'Gevreesd?'

Ryan zag dat de bruidegom niet glimlachte.

Misschien begint hij te beseffen dat er iets aan de hand is.

'Het is verdomd smal. Er is bijna geen fairway. En dan buigt de baan af naar links tussen twee vijvers.'

'En, en... er zijn overal bunkers,' zei Gary met een brede grijns.

Ryan begon te twijfelen aan dit avontuur.

Water, zand. Metalen golfclubs!

Dat leek hem geen goede combinatie voor het einde van de avond.

Voor hen in ieder geval.

'Wat zeg je ervan? Wij vieren, die geweldige hole, 's nachts, met alleen de maan die ons laat zien waar de ballen heen gaan?'

Oké, dacht Ryan. Dat klinkt realistisch. Het is al moeilijk genoeg om op een zonnige dag een bal in de rough te spotten.

Maar 's nachts? Bij maanlicht?

Belachelijk.

'k Weet niet,' zei Josh, die plotseling meer leek op de bedachtzame beeldhouwer die ze kenden – vaak wegdromend alsof er een idee bij hem opkwam... en waar ze ook waren, midden in

een potje rugby of pintjes drinkend aan een bar, hij was wég.

In gedachten verzonken.

Vanavond nog meer dan normaal.

Maar Marcus Cotter, de buitengewone fondsbeheerder, liet zich niet uit het veld slaan.

‘Ryan heeft zijn clubs bij zich. Het wordt geweldig, Joshie.’ Hij leunde naar hem toe. ‘Je aanstaande vrouw zal het geweldig vinden om erover te horen.’

Ryan wist van Josh dat er geen hechte band was tussen Josh’ bruid, Lauren, en haar welgestelde ouders, James en Babs Proctor.

Verbazingwekkend genoeg was papa echter bereid om een grootse bruiloft in Cherringham te organiseren, zonder op de centen te letten.

‘Wat zeg je ervan? Daarna gaan we terug, en na een toepasselijk slaapmutsje sluiten we de avond af.’

Josh moest wel weten dat er een grap op komst was.

Maar mogelijk niet vanavond. Misschien dacht hij dat het vlak voor de bruiloft zou gebeuren, die pas over bijna een week plaatsvond?

Ryan vermoedde dat alle Jägerbombs die Josh ophad hem enigszins belemmerden bij het uitvogelen van zulke dingen.

Ryan zag dat Josh om zich heen keek, en toen, met een ernstig gezicht – zijn wenkbrauwen gefronst, zijn gitzwarte haar wapperend in de avondbries – knikte hij eindelijk.

‘Oké. Eén hole. De gevréésde achtste. Al was het maar om jullie de mond te snoeren!’

Ryan schudde met de zware tas. Geen golfkarretje voor deze excursie van één hole.

Alleen zij vierten, op weg naar de donkere tees, waar ze zouden proberen hun vier ballen in een lastige, verraderlijke hole te slaan.

Hij keek naar het clubhuis, zichtbaar door de bomen achter de eerste hole. De lichten waren allemaal uit.

Om drie uur ’s nachts was dat niet verwonderlijk.

Maar niet voor het eerst dacht Ryan: wáánzin.

2. In de rough

Ryan keek toe terwijl zijn vrienden afsloegen.

In de duisternis.

Hoe ze ooit hun golfballen zouden vinden, zelfs met perfecte slagen, was hem een raadsel.

Verbazingwekkend genoeg leek Marcus foutloos te beginnen met zijn driver.

Zag er recht uit, maar de bal verdween in de duisternis.

Zijn eigen slag boog te ver af naar links – dat wist hij omdat hij het kon voelen, hoewel hij het niet kon zien. Als hij zijn bal niet kon vinden, zou hij gewoon een andere droppen.

Gary stapte naar de tee, nog steeds wankelend. Zijn swing was verbazingwekkend goed, en de bal vloog de duisternis in.

Ryan zag hoe zijn vriend in de lucht stompte en toen bijna omviel.

Ten slotte plaatste Josh, gedrongen en sterk, zijn bal op de tee.

Ze hadden maar één keer eerder samen gegolfd. Josh had niet veel gratie en finesse, maar tijdens die wedstrijd zorgden zijn krachtige armen ervoor dat de bal ver weg vloog.

Net zoals nu.

‘Joshie...’ zei Marcus. ‘Ik geloof dat je een voorsprong hebt.’

Josh knikte. Waarschijnlijk dacht hij: laten we deze stomme hole afmaken en hier wegwezen.

Maar toen, met alle vier de ballen ergens op de baan, sjokten ze verder.

Alleen Marcus vond zijn bal, midden in de fairway, precies waar de hole een bocht maakte.

Maar nu was het tijd voor Gary's optreden.

'Ik denk... ik denk dat mijn bal daar ligt, voorbij die bunker.' Hij wees naar een troosteloos bosje bomen links van een nier-vormige bunker.

Achter die bomen, wist Ryan, lag een plotselinge afgrond, een oude kloof die deze hole zijn reputatie had gegeven.

Naast de bomen stond een enorme grasmaaier, waarvan de roestrode kleur nauwelijks zichtbaar was in het melkachtige licht.

Gary slenterde ernaartoe.

Josh zei: 'Kom op, Gary. Drop gewoon een bal hier. Je zult hem nooit vinden.'

Vlak bij de machine draaide Gary zich om. 'Ik zweer dat ik hem tegen het metaal heb horen slaan. Hij moet hier ergens zijn. Kom op, help me met zoeken.'

Josh schudde zijn hoofd en liep naar Gary toe om hem te helpen – iets wat golfers altijd voor elkaar doen. Hoewel die regel meestal alleen overdag gold.

Marcus kwam naar Ryan toe en ritste een zijvak van de grote tas open, zijn ogen blinkend in het schaarse licht. Hij haalde er een rol dik geel touw uit.

'Bent u er klaar voor, meneer Ryan? Ik vertrouw u de knoop toe, omdat u het scherpst bent en zo.'

Ryan voelde zich er helemaal niet klaar voor. Maar hij knikte, en ze gingen allebei richting Josh, die nu samen met Gary voorovergebogen vergeefs tussen de messen van de maaimachine porde.

Hij hoorde Josh klagen.

'Kom op, Gary. Geef het op. Je bent niet...' Josh keek achterom toen hij hen hoorde en zag Marcus, met het gele touw in zijn hand.

Ryan vermoedde dat Josh op dat moment begreep wat er aan de hand was en wat er te gebeuren stond.

Josh draaide zich net om toen Marcus en Gary het touw strak om hem heen trokken en het om het gigantische stuurwiel van de maaimachine slingerden, en dat snel herhaalden.

Terwijl Josh tegen het dikke touw worstelde, begon hij met zijn hoofd te schudden.

‘Verdorie. Dit kunnen jullie niet maken –’

‘O ja Josh, mijn vriend, dat kunnen we zeker,’ zei zijn getuige lachend.

‘Genoeg...’ zei hij.

Toen Ryan hem aankeek, was Josh’ glimlach verdwenen.

De kunstenaar kon intens zijn – soms met een verrassend ruw randje.

Ik zou niet willen dat hij boos op me werd.

Hoewel Ryan eerder met tegenzin had ingestemd met deze grap, was hij er nu – terwijl die gaande was – helemaal niet meer zo zeker van.

En met Josh daar, strak vastgebonden aan de maaimachine, had hij nog meer twijfels.

Dit is echt een slecht idee.

‘Dit...’ zei Josh zachtjes, ‘...is de verdomde...’ – zijn stem werd plotseling luider – ‘...golfclub van mijn toekomstige schoonvader.’

Marcus stopte even met vastbinden.

‘Eh, daarom hebben we deze plek gekozen, Josh. Morgen komen er veel mensen op de golfbaan – en die zullen je zien.’ Hij leunde dichterbij. ‘Ik moet toegeven, een lust voor het oog, hè?’

Josh probeerde zich nogmaals los te wurmen, maar het touw liep nu kriskras over zijn hele lichaam.

Toen stapte Marcus achteruit, met zijn hand op zijn kin, alsof hij zijn werk inspecteerde.

‘Hmm... er ontbreekt nog één detail, denk ik. Ryan, aan jou de eer.’

Ryan rolde met zijn ogen, geïrriteerd door zichzelf dat hij ook had ingestemd met dit laatste stomme detail. Hij knielde neer en trok Josh’ versleten schoenen uit. Toen stond hij op om Josh’ riem los te maken.

‘Je bent toch niet... echt...’

Hij liet in één snelle beweging de broek van zijn goede vriend naar beneden glijden.

Om de vernedering compleet te maken.

‘Ta-da,’ zei Marcus. Hij sloeg een arm om Josh’ schouder. ‘Ik geloof dat ons werk hier gedaan is, maat. Tot ziens!’ En toen draaide Marcus zich om en liep weg.

Josh keek Ryan recht aan, alsof hij een uitweg zocht uit deze belachelijke situatie.

‘Jongens, ik voel me niet zo lekker...’

Maar Gary tilde de tas met golfclubs op en zei: ‘Kom op, Ryan. Het is laat. En het wordt ook koud.’

En met een laatste schudden van zijn hoofd draaide Ryan zich om en liep weg. Hij zei tegen zichzelf: hoe erg kan het zijn? Hij had gehoord van veel extremere grappen die met aanstaande bruidegoms werden uitgehaald. Dit zou wel goedkomen, de bruiloft was tenslotte pas over een week. Morgenavond zouden ze er allemaal om lachen in de pub.

Dat dacht hij tenminste.

3. De ochtend erna

Toen Ryan wakker werd, zaten de lakens helemaal verstrikt om zijn lichaam.

Hij was gisteravond niet dronken geworden, maar hij had zeker genoeg gedronken toen ze terugkwamen in Cherringham om een lekkere lange slaap te garanderen.

Nu scheen de zon door het raam naar binnen in deze oubollige kamer in The Bell Hotel.

Marcus en Gary logeerden bij vrienden die in de buurt van Cherringham woonden. Ryan had echter besloten om uit te pakken met een hotelkamer en te genieten van de beroemde charme van de Cotswolds, waarover hij zoveel had gehoord.

Dit alles was de opmaat voor de grote dag voor Josh en zijn verloofde, Lauren, in St. James Church, waarvan de toren te zien was vanuit het glinsterende raam.

Maar het eerste wat hem opviel was de wekkerradio op een dressoir, een ouderwets geval dat in geen enkel trendy Londens hotel zou passen.

Waar kan ik mijn iPod aansluiten?

En wat hij zag... was de tijd.

Na tien.

Hij pakte zijn telefoon.

Hij had – dat hadden ze allemaal – verontwaardigde telefoon-tjes verwacht, misschien zelfs bedreigingen van Josh, zodra hij bevrijd was van zijn ketenen. Wetende dat tegen de tijd dat ze weer in de pub stonden met een pintje, het zou worden gezien voor wat het was... een gekke grap, en ook nog eens een slimme.

Maar Ryan had geen gemiste oproepen.

Niets van Josh. Of van iemand anders.

Terwijl hij rechtop in bed zat, dacht hij: er klopt hier iets niet.

Zou Josh zo boos kunnen zijn?

Of misschien... wilde hij niets liever dan een pub in duiken zodra hij van de golfbaan af was.

Hij scrolde door zijn recente oproepen, vond er een van zijn vriend van een paar dagen geleden en drukte op ‘bellen’.

Hij hoorde de beltonen drie, vier, vijf keer en na de zesde de voicemail van Josh.

‘Ik ben momenteel niet beschikbaar. Laat een bericht achter.’

Kort en bondig.

‘Josh, alles goed met je? Ik dacht dat we vanochtend een hoop geklaag van je zouden krijgen...’ Ryan zweeg even, de luchtige toon leek niet meer gepast. ‘Bel ons in ieder geval even, maat, oké? Het was gewoon een geintje, toch?’

Hij verbrak de verbinding. Toen glipte hij uit bed en trok de broek aan die hij gisteravond had uitgedaan en op de grond had laten vallen.

Daarna ging hij op de gammele houten stoel zitten die tegenover het kleinste – en splinterigste – bureau stond dat hij ooit had gezien.

Hij belde Marcus. Zijn vriend nam na twee keer overgaan op.

‘Marcus, heb je iets gehoord van –’

‘Nee, ik heb gebeld. Vaak. Gary ook.’

‘Is hij zó boos op ons?’

Marcus aarzelde. ‘Nee. Ik bedoel, ik weet het niet! Ik ben naar zijn boot gegaan. Ik dacht dat hij daar zou slapen, nadat hij de hele nacht in de kou had doorgebracht. Maar alles was op slot, alsof hij er nooit was geweest.’

Ryan keek omhoog naar het zonovergoten raam. Deze nieuwe dag begon erg slecht.

‘Wat denk je?’ zei Ryan uiteindelijk.

Weer een aarzeling. ‘God. Ik weet het niet, Ryan. Ik was er zeker van dat hij ons zou bellen, moord en brand zou schreeuwen. En zijn boot. Op slot. Leeg. Wat is er aan de hand?’

Ryan had gehoopt dat Marcus daar een antwoord op zou hebben.

‘Wat gaan we doen, Marcus? We moeten het mensen gaan vertellen.’

‘Ik heb de club al gebeld. Ik heb gevraagd of de medewerkers daar iets ongewoons hebben gezien, je weet wel, bij de achtste hole.’

Dat moet een interessant gesprek zijn geweest, dacht Ryan. *Pardon, heeft u vanmorgen toevallig iemand aangetroffen die aan een van uw maaimachines was vastgebonden?*

‘Maar ze hadden geen idee waar ik het over had. Ik mompelde dat ik misschien iets was kwijtgeraakt op de hole.’

‘Was hij weg?’

‘Dat moet wel. Maar waarheen?’ Toen wees hij op het voor de hand liggende. ‘Dit is niet goed.’

Ryan dacht na over zijn eigen leven in Londen. Een advocatenpraktijk die net van de grond leek te komen. Een meisje met wie hij dacht dat – voor het eerst – iemand leek te zijn in wie hij echt geïnteresseerd was.

Dat leven... in gevaar gebracht door dit?

Hij wist wat ze moesten doen. Ongeacht de gevolgen.

‘We moeten de politie bellen, Marcus.’

‘Wat?’

‘En ze alles vertellen.’

‘Ik weet niet of ze daar wel zo in geïnteresseerd zijn, maat. Ik bedoel, Josh zit nu waarschijnlijk in de pub om zijn wraak te plannen.’

Ryan dacht daarover na. Dat was mogelijk. Maar hij had er een slecht gevoel over.

‘Ryan, laten we niet overdreven reageren, oké?’

Marcus was zo iemand die altijd de situatie leek te peilen om de schade voor zichzelf te minimaliseren. Maar in dit geval had hij misschien wel gelijk.

‘Er is nog één ding, Marcus.’

Zijn vriend wachtte. Waarschijnlijk met een enorme kater...

‘Een van ons moet het Lauren vertellen.’

‘God, nee. Kunnen we niet wachten?’

‘Met alle voorbereidingen die ze aan het treffen zijn? Ze heeft hem waarschijnlijk al gebeld en vraagt zich af waarom hij niet terugbelt.’

Zijn vriend gaf geen antwoord.

Maar Ryan vermoedde dat Marcus Lauren beter kende, omdat hij een paar keer vanuit Londen was gekomen om Josh hier te bezoeken.

‘Jij kunt het het beste doen, Marcus.’

‘En wat moet ik haar dan vertellen?’

‘Alles. En kijk wat ze ervan vindt om naar de politie te gaan.’

Ryan kon zich alleen maar voorstellen hoe dit zou vallen, slechts enkele dagen voor wat een van de mooiste dagen van haar leven zou moeten worden.

Dat was nu veranderd in... wat?

Een verhaal over een vermiste persoon?

Een weggelopen bruidegom?

Op dit moment had Ryan geen idee wat er aan de hand was.

‘Oké,’ zei Marcus met een diepe zucht. ‘Ik zal proberen haar tijdens een pauze tussen de lessen te bellen. Dat gesprekje zal niet makkelijk worden.’

‘Dat geloof ik graag.’ En na een moment van stilte: ‘Oké, Marcus, ik ga hiermee aan de slag.’

‘Oké.’

Toen werd het gesprek beëindigd, terwijl Ryan zich weer afvroeg wat er met hun goede vriend was gebeurd.

4. Een bezoek tijdens de lunch

Sarah stond achter Grace' stoel en keek naar de zojuist goedgekeurde definitieve versie van de ledenwervingsbrochure van Cherringham Golf.

'Hij is absoluut briljant, Grace.'

Haar jonge assistente draaide zich naar haar om. 'Dat is hij zeker, hè?'

'Ik krijg bijna zin om te gaan golfen.'

'Golf? Dat is toch meer iets voor oudere mensen?'

'Nou, mijn vader is er dol op. Wil je even bij de drukker navragen wanneer ze een proefdruk kunnen leveren en wanneer de eerste oplage?'

'Dat heb ik al gedaan. Ik denk dat de jonge man die de zaak runt me wel mag. Hij zei: "Voor jou zal ik er prioriteit aan geven." We kunnen morgen een proefdruk krijgen en na goedkeuring kunnen de eerste dozen maandag naar de club worden verstuurd.'

'Hoe gaat het met de website?'

'Die is ook bijna klaar. Alle locatievideo's zijn binnen, dus nu is het alleen nog een kwestie van beslissen welke beelden we gaan gebruiken.'

'Geweldig. Zullen we...'

Sarah stond op het punt voor te stellen om dit met een lunch te gaan vieren. Meestal pauzeerden ze niet voor de lunch, maar aten ze snel een salade of soep terwijl ze doorwerkten. Maar toen hoorde ze de deur beneden opengaan en iemand de trap op komen.

Ze keek naar Grace. Ze hadden geen afspraken in hun agenda staan en er kwamen zelden potentiële klanten binnenlopen zonder afspraak.

Sarah draaide zich naar de trap en wachtte samen met Grace.

Hun bezoeker was een jonge vrouw. Ze had lang bruin haar dat naar achteren was gekamd, en een bril die haar prachtige blauwe ogen niet kon verbergen.

Sarah wist wie ze was: Lauren Proctor, de lerares van groep vijf op Daniëls oude basisschool.

Toen Sarah in die ogen keek, zag ze dat er iets heel erg mis was.

Sarah begeleidde de lerares naar een stoel voor cliënten die tegenover haar bureau stond.

‘Wil je een kopje thee, of...’

De vrouw schudde haar hoofd. ‘Nee.’ Haar stem klonk aarzelend en haperend.

Sarah vermoedde dat dit niets met een drukopdracht te maken had.

Net als Grace. ‘Zal ik even weggaan, zodat jullie twee alleen kunnen zijn?’

Instinctief voelde Sarah aan dat het misschien een goed idee was als Grace zou blijven.

Sarah had de wereld van haar ontwerp- en printbedrijf strikt gescheiden gehouden van wat zij en Jack Brennan deden, maar ze stond er steeds meer voor open om Grace te laten helpen. Tegelijkertijd zorgde ze ervoor dat haar jonge medewerkster nooit iets deed wat ook maar enigszins riskant of dubieus was in de ogen van de wet.

Wat zij en Jack zelf wel vaak deden.

De lerares keek naar Grace. Een glimlachje. Toen wendde ze zich weer tot Sarah.

‘Ik... ik heb niet veel tijd. Ik geef les... op de basisschool. Ik heb pauze.’

Sarah knikte. Hoewel deze lerares was begonnen nadat Daniel en Chloë waren vertrokken, had Sarah haar op school gezien.

Ze had andere ouders lovend over haar horen spreken.

Zorgzaam en bekwaam. Twee goede eigenschappen die je graag ziet in de leraar van je kind.

‘Maar weet je, ik kreeg vanmorgen een telefoontje.’

Lauren keek weg en Sarah zag tranen blinken in haar beide ogen.

Deze vrouw zag er erg aangeslagen uit.

‘Ik ga aanstaande zaterdag trouwen, en...’

Weer een knikje. Sarah had dat nieuws in de laatste uitgave van het online nieuwsbulletin van het dorp gezet.

Lauren veegde een traan weg uit haar ene ooghoek, en daarna uit de andere.

‘En vanmorgen kwam er een telefoontje. Van een goede vriend van Josh, mijn verloofde, die zei dat er iets was gebeurd.’

‘Wat zei hij?’ vroeg Sarah.

Ze keek naar Grace, die met een serieus gezicht aandachtig luisterde.

‘Dat Josh wég was. Dat hij... nergens te vinden was, dat, dat...’

Nu stroomden de tranen vrijuit, en voordat Sarah iets kon doen had Grace een doosje tissues gepakt en dat aan Lauren gegeven.

Een paar tellen lang zei niemand iets.

Toen de tranen even waren gestopt, keek de aanstaande bruid op.

‘Kun je me helpen? Kun je iets doen?’

Ze barstte weer in tranen uit, haar lichaam schokkend van het snikken. Sarah stond op en ging naast Lauren staan, die – nog steeds huilend – tegen Sarah aan leunde alsof ze een stevige boom was die haar op de een of andere manier kon ondersteunen.

In eerste instantie zag Sarah Jack niet.

Ze wist dat hij ergens in de buurt moest zijn, want Riley lag aan het einde van de houten loopplank van de *Grey Goose*, met zijn kop comfortabel op zijn poten.

Rustig, dat wil zeggen, totdat hij Sarah dichterbij zag komen;

toen sprong de hond op alsof de dag ineens een stuk interessanter was geworden.

‘Jack, ben je in de buurt?’

Ze begon de loopplank op te lopen.

Toen klonk Jacks stem, ergens vooraan op de boot.

Nee, dacht ze, niet vooraan... vanaf de boeg.

Jack hield ervan om het nautische protocol na te leven.

‘Ik ben hier!’

Ze volgde zijn stem en hoorde nu een schrapend geluid. Toen zag ze Jack, hangend aan de reling op de boeg.

Een soort harnas was aan een van de spijlen van de reling bevestigd en ondersteunde hem terwijl hij achteroverleunde, bijna ondersteboven.

En ze zag waar het schrapende geluid vandaan kwam.

Jack bewoog een klein metalen gereedschap heen en weer over het hout.

‘Wat ben je in hemelsnaam aan het doen?’

Hij glimlachte vanaf zijn omgekeerde positie.

‘De *Goose* wordt oud, net als zijn eigenaar. Hij heeft onderhoud nodig, een likje verf.’

Hij draaide zich weer naar de plek waar hij had geschuurd, blies erop en keek toen weer naar Sarah.

‘Kun je me dat koffieblik aangeven? Voorzichtig, er zit verf in.’

Ze keek rond, zag een blik tegen de reling staan, pakte het op en gaf het voorzichtig aan Jack.

Hij had ondertussen zijn schraper in een zak van zijn spijkerbroek gestoken en pakte het blik met één hand, terwijl hij met de andere langzaam een kleine kwast tevoorschijn haalde. De bruine verf glinsterde in de middagzon.

‘Het duurt maar even,’ zei hij.

En toen begon hij de pas geschuurde plek te verven.

Na een paar streken stopte hij.

‘Zo. Dat zou moeten volstaan. Voor dat stukje.’

Hij keek op naar Sarah en zette de kwast weer in het blik.
‘Denk je dat je het blik kunt aanpakken?’

Ze bukte zich, pakte opnieuw – voorzichtig – het blik en vond een plek om het tegen de voet van de reling te klemmen.

Toen reikte Jack, anders dan je bij zijn leeftijd zou verwachten, naar de reling en trok zichzelf omhoog, waarbij hij vanuit zijn omgekeerde positie op de een of andere manier op de boeg ging zitten, met een grote glimlach op zijn gezicht.

‘Je zou een uitstekend schildershulpje zijn.’

Ze glimlachte. ‘Ik heb in ieder geval het blik niet laten vallen.’

‘Precies. Dus... waaraan heb ik het genoeg te danken? Misschien is een kopje thee op zijn plaats?’

Ze knikte. ‘Klinkt goed...’

Sarah wachtte terwijl Jack zich uit zijn harnas bevrijdde.

Verschenen in de Cherringham-serie van
Matthew Costello en Neil Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel
Een fatale val
Het laatste raadsel
Een dodelijk plot
De verdwenen toerist
Een schim uit het verleden
Een mysterieuze inbraak
Een onfrisse zaak
Een dodelijke melodie
Geen goede partij

De Cherringham-moorden (omnibus 1)

E-book januari 2026

Dit is het drieëntwintigste deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *Eine schlechte partie*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Entertainment, een imprint van
Bastei Lübbe AG

Copyright © 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur
Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in
accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Marjoleine Bonneur

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 8130 6

ISBN luisterboek 978 90 261 8131 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige
gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde –
personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust
op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of
weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet
toegestaan.